

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 106

Dimarts, 22 de desembre de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 68, quarta i darrera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de la Carta municipal de Barcelona

Proposició no de llei

sobre la dotació d'un règim especial d'actuació al municipi de Barcelona

S U M A R I

La sessió, suspesa el dijous 17 de desembre, es reprèn a dos quarts de deu del matí.

1. Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de la Carta municipal de Barcelona (tram. 200-00056/05) (punt vint-i-vuitè de l'ordre del dia) i **Proposició no de llei sobre la dotació d'un règim especial d'actuació al municipi de Barcelona** (tram. 250-01887/05) (punt vint-i-novè de l'ordre del dia) (09:36)

Presentació del Projecte: conseller de la Presidència.

7335

— Esmenes núm. 1 a 53 (ERC)

Torn a favor: Sr. Portabella i Calvete.

7336

Posició del G. Mixt: Sra. Olivares i Usac.

7338

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

7338

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Mayol i Beltran.

7339

Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés.

7341

Posició del G. Socialista: Sr. Joaquim Nadal i Farreras.

7342

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camps i Rovira.

7343

La Sra. Mayol i Beltran (IC-EV) intervé per al·lusions i el Sr. Camps i Rovira (CiU) li respon.

7344

En relació amb el Projecte de llei, el president fa avinent que han estat presentades a la Mesa diverses esmenes transaccionals i tècniques.

7344

El secretari primer llegeix el text de les esmenes presentades.

7344

El Sr. Portabella i Calvete (ERC) intervé per retirar les esmenes del seu Grup que no han estat acceptades ni han estat objecte de transacció.

7345

Votació de les esmenes núm. 34, 40 i 53, i de les dues esmenes tècniques als articles 111.3 i 130.1 (10:56:26): aprovades per unanimitat.

7345

Votació de les esmenes transaccionals (10:56:50): aprovades per unanimitat.

7345

Votació del text del Dictamen (10:58:42): aprovat per unanimitat.

7446

En relació amb la Proposició no de llei, el president fa avinent que ha estat presentada a la Mesa una esmena transaccional.

7346

El secretari primer llegeix el text de l'esmena.

7346

Votació de l'esmena transaccional (10:59): aprovada per unanimitat.

7346

Votació de la resta de la Proposició no de llei: aprovada per unanimitat.

7346

La sessió s'aixeca a les onze del matí.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 68.4

La sessió, suspesa el dijous 17 de desembre, es reprèn a dos quarts de deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i la lletrada Sra. Folchi i Bonafonte.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Economia i Finances, de Cultura i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de la Carta municipal de Barcelona i Proposició no de llei sobre la dotació d'un règim especial d'actuació al municipi de Barcelona

El vint-i-vuitè punt de l'ordre del dia és el debat i la votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i de Govern Local sobre el Projecte de llei de la Carta municipal de Barcelona, i així mateix el vint-i-novè punt, que és la Proposició no de llei del règim especial del municipi de Barcelona.

D'acord amb l'article 5 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller de la Presidència senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, em plau, en nom del Govern de la Generalitat, sotmetre a l'aprovació del Ple del Parlament el Projecte de llei de la Carta municipal de Barcelona. Es tracta, sens dubte, d'una fita important; estem davant d'un projecte de llei que és el resultat d'un llarg i intens debat polític que es remunta a fa molts anys i que ha passat per moltes vicissituds. I ara podem dir que, gràcies a la voluntat de consens de totes les forces polítiques i el Govern de la Generalitat, podrà veure avui la llum en benefici de la capital de Catalunya i dels seus habitants.

Amb l'aprovació d'aquest text legal es procedirà a l'actualització del règim municipal especial de l'any 1960, que encara s'aplica a Barcelona, al mateix temps que es recupera, des de les institucions catalanes, una tradició històrica que arrenca de molt temps enrere, en el reconeixement d'un règim jurídic propi de la ciutat.

En el moment present l'aprovació d'aquesta Carta es justifica per diverses i importants raons: en primer lloc, per la necessitat d'adaptar als requeriments actuals una normativa clarament desfasada, amb els problemes d'aplicació inherents al seu caràcter preconstitucional.

En segon lloc, pel fet que és actualment el Parlament de Catalunya el competent per regular el règim local de Catalunya, i, per tant, cal que sigui aquesta cambra, a proposta del Govern, la que estableixi el cost bàsic de l'estatut jurídic propi de la capital de Catalunya.

I, en tercer lloc, per la voluntat expressada pels grups municipals integrants de l'Ajuntament de Barcelona de procedir a una reforma en profunditat de l'actual règim especial.

Voldria destacar, en aquest sentit, que aquests dos darrers factors han marcat la gènesi i la tramitació del text que ara se sotmet a l'aprovació del Parlament. En efecte, cal recordar que el mateix Parlament, en aprovar la Llei municipal i de règim local de Catalunya, va preveure expressament que l'Ajuntament de Barcelona hauria de tenir un règim especial, establert per Llei. I al mateix temps preveia també la creació d'una Comissió Mixta Generalitat - Ajuntament, com a mecanisme singular per estudiar i proposar al Govern de la Generalitat les mesures adequades amb aquesta finalitat.

D'altra banda, el mateix Ajuntament, per mitjà d'un important consens entre els seus grups municipals, va expressar també la seva voluntat de renovar el seu règim especial mitjançant una proposta incorporada posteriorment a l'esmentada Comissió Mixta per al seu estudi. Tot això no ha estat fàcil, però el que sí que és veritat és que ens trobem davant d'un supòsit que mereix ser destacat des de la perspectiva de la tramitació legislativa.

L'existència de la Comissió Mixta ha permès que en aquest procés s'hagi fet efectiva una participació directa de l'Ajuntament de Barcelona, ben justificada, tanmateix, per ser el destinatari únic de la llei resultant. A la vegada, aquesta experiència ha resultat positiva al meu entendre, ja que la Comissió Mixta Generalitat - Ajuntament ha estat capaç de negociar i consensuar un text que, després, el Govern ha pogut fer seu i trameure'l al Parlament com a projecte de llei. I això ha succeït malgrat ésser un text diferent de l'aprovat per l'Ajuntament i, malgrat això, no hi ha hagut dificultats per arribar a l'acord final.

En qualsevol cas, el resultat que ara tenim a les mans és, jo crec, altament satisfactori. La Carta de Barcelona no és només una simple actualització del règim especial fins ara vigent, sinó que incorpora importants novetats dignes d'ésser destacades, com són el reconeixement legal que la ciutat de Barcelona és la capital de Catalunya; el reforçament de l'autonomia de l'Ajuntament de Barcelona com a municipi al servei d'una gestió administrativa més eficaç i més propera als ciutadans; l'aprofundiment dels mecanismes de participació ciutadana, i també la cooperació entre l'Administració municipal i els agents socials, el disseny d'un model organitzatiu municipal propi per tal de millorar i agilitzar el funcionament de l'Administració municipal; el reforçament de la voluntat descentralitzadora de l'Ajuntament de Barcelona, donant als districtes de la ciutat un major protagonisme i autonomia, i tot això en el marc de la potestat d'autoorganització municipal.

Així mateix, en l'àmbit de les competències municipals i de la gestió de serveis públics, s'adopten mesures importants des de la perspectiva descentralitzadora i de la participació municipal.

En aquest sentit, la Carta estableix, com a element innovador, en el marc de la necessària col·laboració institucional, la gestió conjunta entre la Generalitat i

l'Ajuntament de Barcelona de funcions, activitats i serveis, mitjançant la creació de consorcis d'habitatge, serveis socials i educació, que vénen a afegir-se als ja existents de sanitat i transports, i que han demostrat el seu bon funcionament.

També es preveu que en el si del Consorci Sanitari es creï l'agència de Salut Pública i Medi Ambient de Barcelona. Amb la creació d'aquests mecanismes de cooperació interadministrativa es pretén una més gran coordinació i eficiència en la prestació d'aquests serveis per als ciutadans de Barcelona.

A més a més, la Carta també preveu la intervenció de l'Ajuntament en moltes altres matèries importants per a la ciutadania, com són les relacionades amb la gestió urbanística, els equipaments culturals, la joventut, els esports, el trànsit, les telecomunicacions, la seguretat ciutadana i la protecció civil dins el marc normatiu establert per la Generalitat i, en el seu cas, per l'Estat.

Del que acabo d'exposar es dedueix, doncs, la importància del text que avui se sotmet a l'aprovació del Ple del Parlament. Es tracta d'una llei que és expressió del poder legislatiu de Catalunya i que vol donar resposta als requeriments singulars que representa la seva capital, respectant les competències de la Generalitat, apropant els serveis als ciutadans i cercant la col·laboració entre administracions. Una llei que, en la mesura que s'aprova per consens, permet esperar que s'apliqui amb un important grau de col·laboració institucional per assegurar el seu èxit.

Finalment, no voldria acabar la meua intervenció sense referir-me a aquells aspectes que, havent de formar part de la Carta municipal de Barcelona, no s'han incorporat al text perquè han de ser aprovats per les Corts Generals. En la mesura que afecten matèries que actualment són competència de l'Estat, caldrà obrir un procés de negociació entre la Generalitat, l'Ajuntament i l'Administració de l'Estat. Això, evidentment, no és gens fàcil, no? I per això aquest procés serà recolzat pel mateix Parlament, mitjançant la Proposició no de llei que es debatrà amb posterioritat a l'aprovació d'aquest Projecte de llei.

Res més, simplement, un cop més, expressar la meua satisfacció de poder presentar, avui, aquí, aquest Projecte de llei de la Carta municipal.

I vull aprofitar aquesta ocasió per agrair personalment la col·laboració que he tingut per part de tots els departaments, però molt especialment del Departament de Governació. I la vull agrair a totes aquelles persones que han col·laborat en la negociació, tant en les coincidències com en les discrepàncies, especialment al senyor Ernest Maragall, al senyor Miquel Roca, a la senyora Eulàlia Vintró, a l'Alberto Fernández Díaz, Emilio Álvarez, Pilar Rahola, i també vull expressar el meu agraïment al senyor Jordi Portabella, per Esquerra Republicana, que en una negociació posterior hem arribat a bons acords. I el meu agraïment molt especial a tots els grups parlamentaris que faran possible que s'aprovi aquest Projecte de llei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per presentar les esmenes a aquest Projecte de llei, i també a la Proposició no de llei sobre la dotació d'un règim especial d'actuació al municipi de Barcelona, té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors consellers, excel·lentíssim alcalde de Barcelona, el 1995, en les eleccions a l'Ajuntament de Barcelona, Esquerra Republicana de Catalunya portava un punt en què es comprometia que s'aprovés una carta municipal que permetés dotar la capital del país d'un règim jurídic propi.

Nosaltres hem considerat, des del primer moment, que aquest règim jurídic propi era un règim que no s'havia d'entendre com un privilegi, sinó que s'havia d'entendre com una necessitat, una necessitat de la subsidiarietat per als ciutadans i les ciutadanes de Barcelona.

Nosaltres hem cregut sempre que, ja des de la tradició, la ciutat de Barcelona —que podríem dir que, adequada al seu temps, pot partir dels *Usatges* del segle XIII—, la ciutat de Barcelona sempre ha tingut unes característiques especials per la seva grandària poblacional, per la seva importància geogràfica i, sobretot, per ser el que és: la capital de Catalunya.

Així doncs, nosaltres plantejàvem la necessitat que hi hagués aquest reconeixement de la necessitat d'una dinàmica pròpia, de la necessitat que aquesta ciutat, aquesta gran ciutat, tingués un tracte amb els seus ciutadans i amb les seves ciutadanes que permetés una sèrie d'elements fonamentals: donar millor servei, constituir-se com una ciutat capdavantera en l'arc mediterrani, en el conjunt d'Europa, en el conjunt del planeta, dotar de tota una estructura que donés qualitat de vida als ciutadans i a les ciutadanes. És, doncs, des d'aquesta òptica que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana va presentar les seves cinquanta-set esmenes al Parlament de Catalunya. No vam poder-les presentar allà on inicialment ens pertocava, a l'Ajuntament de Barcelona, i no ens va ser possible tot i haver obtingut un recolzament suficient dels ciutadans i ciutadanes de la nostra ciutat que ens permetés obtenir representació a l'Ajuntament. Amb processos que han de defugir de la política, amb processos que no s'han d'acceptar perquè afecten la base de la democràcia, Esquerra Republicana de Catalunya, tot i obtenir representació municipal, no va tenir oportunitat de defensar les seves esmenes en el municipi, en el consistori.

Després d'això, es va produir un procés gens fàcil, políticament, per a qualsevol partit polític. Després d'un acord a l'Ajuntament de Barcelona de totes les forces que hi havia en aquell moment, i d'una comissió mixta que arriba també a un acord amb el Govern de la Generalitat, mitjançant —i principalment— el conseller de Presidència, Xavier Trias, quan arriba un acord, surt el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i diu que no és cert que hi hagi consens, que el consens es produirà, únicament i exclusivament, quan

les esmenes que presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra es tinguin en compte i, per tant, algunes d'elles s'incorporin a la Carta municipal i es reculli la sensibilitat específica de l'esquerra nacional.

Aquestes esmenes que nosaltres hem presentat han tingut diferent sort, òbviament, però en el conjunt n'estem contents, des del meu partit. N'estem contents, perquè, a les vint-i-dues esmenes que o bé s'aproven o bé es transaccionen, incloem aquells elements que, per nosaltres, eren fonamentals per reconduir la Carta cap a aspectes de modernitat, cap a aspectes d'obertura, cap a aspectes de solidaritat, cap a aspectes d'aprofundiment democràtic, i cap a aspectes de sostenibilitat.

Podem dir que, d'aquestes esmenes, hi ha diferents blocs ben determinats. Un dels blocs on nosaltres hem obtingut un percentatge d'esmenes incorporades més rellevant és dins de la sostenibilitat. Aquesta sostenibilitat transversal, que no es pot contemplar des d'aspectes purament ambientals, sinó que s'ha de contemplar des de la importància, des del concepte i la repercussió que té en aspectes com sanitat, en aspectes com ensenyament, en aspectes com benestar social, en aspectes com habitatge, i també, per descomptat, en transport, medi ambient i tot allò que habitualment s'associa de manera directa amb la sostenibilitat.

I n'estem contents perquè hem incorporat aspectes, per exemple, en els residus, en l'àmbit dels residus, que aprofundeixen el que ha de ser la dinàmica pròpia de la ciutat; basada sempre en la minimització, la reutilització, la recollida selectiva i el reciclatge, ha de permetre que aquesta ciutat sostenible que tots reclamem sigui possible en un dels seus aspectes més fonamentals.

Dins de l'àmbit d'aprofundiment democràtic, estem contents per dues esmenes que hem aconseguit introduir. La primera, assegurar una descentralització econòmica real dels ajuntaments de districte de Barcelona. Mitjançant una esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya aconseguim que, com a mínim, dins dels pressupostos ordinaris de l'Ajuntament de Barcelona, un 15% siguin gestionats pels ajuntaments de districte. Aquest és un percentatge superior a l'actual i, en tot cas, és un mínim que establim des de la mateixa Carta municipal.

Una altra esmena, la que fa referència al Consell Municipal –aquell Consell que està format per les entitats cíviques de la ciutat–, el qual, mitjançant una esmena, podrà introduir punts a discutir en l'ordre del dia del Ple de l'Ajuntament de Barcelona. És a dir, no només és folklòric, no només és una reunió l'any perquè es trobin totes les entitats i s'obtingui una imatge determinada, sinó que, a més a més d'aquesta imatge, hi haurà una conseqüència, hi haurà una possibilitat, que és que les entitats, posades d'acord, posin i introdueixin punts a discussió dins del consistori.

Ens han quedat, però, dintre d'aquest bloc d'aprofundiment democràtic, el nombre més elevat d'esmenes no acceptades. Esquerra Republicana de Catalunya plantejava, realment, una reforma en el sistema d'administració de la ciutat. Plantejàvem, realment, mesures d'aprofundiment democràtic reals, que permetien que els ciutadans i les ciutadanes de la nostra ciutat poguessin

sin notar com una cosa més tangible l'Ajuntament de la ciutat, la primera administració a la qual es dirigeixen per solucionar un problema. I plantejàvem també una dicotomia sobre la qual nosaltres no estem d'acord, que són els presidents de districte i els regidors de districte.

Aquestes esmenes no han pogut ser incorporades, i ho acceptem atenent l'esforç que no només el nostre Grup, sinó tots els grups –municipals i parlamentaris– han de fer per poder treure aquesta Carta municipal des del consens, ara sí, des de l'acord entre totes les forces polítiques.

Hem introduït també –i de fet era el bloc principal de les nostres esmenes– les que feien referència a la ciutat del benestar, les que feien referència a ensenyament, a tractaments no sexistes, a tractaments no discriminatòris, a sanitat, a benestar social i a habitatge. Aquí la sort de les nostres esmenes és una sort dispar: mentre aconseguim un plantejament més real de cara a l'habitatge social i de cara a l'habitatge..., sobretot per a les capes més joves de la societat i per a les capes més grans de la societat, hi ha diferents propostes que podrien potenciar l'existència d'un habitatge ja sigui social, ja sigui de preu taxat, de manera sistematitzada, a la ciutat de Barcelona, que s'han quedat en el tinter.

Val a dir també que un dels punts on estem més descontents és en allò que fa referència a l'ensenyament. Pensem que el tracte que rep, per part de la Generalitat de Catalunya, l'ensenyament a Barcelona no és el mateix que es dona al conjunt del territori; la inexistència de la coincidència del Consell Municipal amb característiques i amb les mateixes competències que els consells territorials que es donen a la resta del territori, deixen de manera indefensa en alguns aspectes, i en alguns aspectes de manera excessivament dependent, l'ensenyament a Barcelona en relació amb el que és la resta del territori.

Hem introduït també esmenes en l'àmbit lingüístic. Considerem que els aspectes multiculturals i multilingüístics han de tenir-se en compte des de la globalitat del planeta, i això passa, indefectiblement, perquè Barcelona no dubti a l'hora d'utilitzar el català com a llengua vehicular per relacionar-se amb els ciutadans i ciutadanes, i passa, sens dubte, perquè els representants del consistori barceloní utilitzin la llengua pròpia de Catalunya, el català, en les seves intervencions en fòrums internacionals. Però passa també perquè s'incorpori un tracte just, d'igual a igual, amb tots els ciutadans i ciutadanes del nostre país i de la nostra ciutat que no coneixen, ara per ara, ni el català ni el castellà. És per això que hem introduït una esmena en la qual reclamem que l'Ajuntament de Barcelona pugui atendre aquelles minories lingüístiques que existeixen a la ciutat –com, per exemple, les minories lingüístiques que parlen àrab–, i que, perquè es converteixen en ciutadans i ciutadanes d'igual a igual, han de tenir la capacitat de poder-se entendre amb l'Ajuntament, la capacitat de poder-se entendre amb l'Administració i, per tant, l'Administració ha de tenir possibilitat de poder-los atendre, de poder-los escoltar, de poder-los solucionar els problemes.

Per acabar, voldria també esmentar dues esmenes sobre els símbols que hem introduït des d'Esquerra Republicana de Catalunya, i que en aquests moments ja estan transaccionades. La veritat és que, quan es llegeix la Carta municipal, no s'entén aquesta obsessió pels símbols que hi ha en la Carta municipal: una obsessió que és determinada per no posar, per exemple, en el mateix articulat l'escut i, en canvi, parlar del segell, que no té cap sentit a nivell simbòlic, perquè és una derivació immediata del que és l'escut, i a més a més tots sabem quina és la funció del segell.

No entenem per què es va vinculant en diferents articles la dificultat enorme de poder canviar la bandera que surt en l'article 4. Nosaltres, però, mitjançant les nostres esmenes, i en el preàmbul, hem aconseguit d'incorporar una porta que pensem que és important perquè es pugui revisar l'actual bandera de Barcelona –fet al qual Esquerra Republicana de Catalunya no renunciarà–, que és deixar constància que, atenent la història i la tradició, els símbols de la ciutat són la creu de Sant Jordi sobre fons blanc, i els quatre pals de Pere III el Cerimoniós, amb fons groc.

Vull, ara sí, per acabar, agrair a totes aquelles persones amb les quals hem tingut converses des d'Esquerra Republicana de Catalunya perquè es poguessin incorporar aquestes esmenes, especialment al conseller de la Presidència, el conseller Xavier Trias; a l'alcalde Joan Clos; al conseller Ernest Maragall, i, dins de l'àmbit parlamentari, molt especialment, al portaveu adjunt del Grup Socialista, Xavier Guitart, i al diputat Jaume Camps, de Convergència i Unió, amb el qual hem pogut anar parlant, igual que amb el portaveu de Convergència i Unió, Ramon Camp, amb el qual hem pogut anar parlant per tal de fer possible que aquesta sensibilitat de què parlava al principi, d'Esquerra Republicana de Catalunya, pogués formar part de la Carta municipal i pogués incorporar-se.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició pel que al Projecte de llei i també la Proposició, té la paraula en primer lloc, pel Grup Mixt, la diputada senyora Maria Olivares per un temps màxim de dos minuts.

La Sra. Olivares i Usac

Senyors, senyores diputades, senyors del Govern, autoritats municipals, Els Verds recolzem que Barcelona, capital de Catalunya, pugui disposar d'una llei que empari una carta municipal com a avenç i ple compliment de les seves competències, així com l'ampliació i progrés de la seva gestió i participació ciutadana. El nostre desig és que sigui una realitat la participació social i d'entitats ciutadanes i, a la vegada, la descentralització de la gestió, motiu d'alguna de les nostres esmenes presentades, que han estat satisfactòriament transaccionades. Tampoc nosaltres varem poder presentar les defenses de les nostres esmenes a l'Ajuntament.

També és una garantia per nosaltres que s'hagin acceptat esmenes referents a la renovació dels sistemes energètics per energies netes i renovables en habitatges, indústries del municipi i del mateix Ajuntament, i, en el fons, recolzem una carta que de veritat reculli els desitjos dels ciutadans i ciutadanes de Barcelona i la millora de l'ampli espectre de serveis municipals de la nostra ciutat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. També, pel Grup Mixt, té ara la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor alcalde de Barcelona, tinents d'alcalde i regidors de l'Ajuntament, surto a aquesta tribuna per exposar el posicionament dels diputats del Partit per la Independència en relació amb el Projecte de llei del Govern sobre la Carta municipal de Barcelona. Una carta que ha trigat molt de temps a arribar a aquest Parlament, tot i que ha estat llargament reclamada, ha estat també llargament discutida durant més de dos anys, finalment consensuada entre totes les forces polítiques i entre totes les institucions afectades, i finalment, doncs, es debatuda aquí en tràmit d'urgència i una mica, *in extremis* d'una legislatura que s'esllangueix. Una carta per a la ciutat de més dos mil anys d'història, cap i casal dels nostres reis, la ciutat gloriosa i emprenedora, però també la ciutat miserable i castigada per la història, però que mai no ha deixat d'encapçalar un país i de tirar endavant, fins i tot en èpoques de dissort. La ciutat que ara es vol dotar d'una constitució pròpia, d'un marc legal tan singular com ho és la mateixa ciutat.

La Carta ha de permetre, entre moltes altres coses, a Barcelona consolidar el lideratge en el seu propi país, a Catalunya, i també a tota l'extensa àrea geogràfica del Mediterrani occidental. Li ha de permetre també –i la Carta hi posa els mitjans– esdevenir un model de bona gestió dels recursos públics i de servei al ciutadà, de descentralització, de suport als barris, de participació ciutadana i de civisme, també de respecte al medi ambient i de respecte al patrimoni arquitectònic i històric. Una Carta que vol ser innovadora i pionera i que ha d'enfortir i relançar la dinàmica ciutadana de la ciutat i, amb ella també, la del global de Catalunya.

El text acordat i que avui discutim ha estat fruit, com ja he dit, del consens polític. Això vol dir que és alhora una carta de tots, però que també no és de ningú: tothom hi ha fet aportacions enriquidores i tothom ha hagut de renunciar als plantejaments inicials.

L'independentisme, a través del PI, ha estat en tots els debats i ha deixat la seva petja enriquidora. Em permetran que ressalti algunes d'aquestes aportacions que ens satisfan especialment. La Carta dóna una especial atenció a la sensibilitat envers els sectors discriminats o amb els drets no prou reconeguts, bàsicament fruit del treball de la Regidoria de Drets Civils, una regidoria amb un treball pioner a Europa. Igualment la Carta

defineix una defensa de les classes mitjanes, massa sovint oblidades, dels sectors comerciants, dels sectors dels botiguers, de la botiga tradicional i de barri.

També gràcies al PI, la carta és més catalanista que l'original: defineix, a l'article 4, el català com a llengua de l'Ajuntament i compromet el consistori a la normalització lingüística, i esperem properament poder aprovar el Reglament d'ús de la llengua catalana, pendent que el Partit Socialista i Convergència i Unió deixin de frenar-lo en aquests moments. També defineix Barcelona, sense cap ambigüitat, com capital de Catalunya; una obvietat que no era reconeguda ara per ara en cap text legal, començant pel mateix Estatut d'autonomia.

Com poden suposar no tot és positiu i alguns aspectes fonamentals han estat, podríem dir, víctimes del consens, i la Carta no els recull tal com nosaltres desitjaríem. Em refereixo, poden suposar-ho, al tema de la simbologia. L'article 3 defineix el segell de la ciutat i diu que s'inspira en el de Pere III, el Cerimoniós, cosa absolutament òbvia, ja que els segells dels comtes reis eren precisament els pals vermells sobre fons groc de l'actual bandera catalana. També parla de la bandera i d'un segell que no defineix i això s'acaba a aquí, aquest article queda incomplet. La Llei municipal i de règim local diu que els municipis poden dotar-se d'un escut, cosa que aquesta carta no fa per a Barcelona. Per tant, el tema de la simbologia és una assignatura pendent que la Carta no resol i que el consistori haurà d'afrontar en el futur, i esperem que algun dia es pugui resoldre d'una manera definitiva aquest tema d'acord amb la legalitat i amb les normes de l'heràldica.

Per acabar, esmentar que la Carta posa les bases per a un finançament adequat de la ciutat i per al reconeixement d'allò anomenat despeses de capitalitat, potser de difícil quantificació però que són una realitat innegable. I finalment, remarcar que a part de la Llei també aprovarem avui una proposició no de llei per posar en marxa els mecanismes estatals necessaris per fer completament efectiva i aplicable aquesta Carta.

Com és lògic, doncs, aquesta Carta i la Proposició no de llei tindran el suport dels diputats del Partit per la Independència, tal com ja han tingut el ple suport i treball actiu i participatiu dels regidors del PI a l'Ajuntament de Barcelona i de tot l'equip del Grup Municipal Independentista.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, representants municipals que heu volgut acompanyar-nos en un dia tan important, jo, el primer comentari que voldria fer així una mica festiu és: bé, finalment!, semblava impossible, i fins i tot fa no gaires

dies no les teníem totes. Per tant, avui és un dia important per nosaltres.

Aquesta satisfacció també la vull expressar, i segur que m'entendran, i és perquè per mi és un dia especial també, un dia que té valor simbòlic. Previsiblement, sembla ser que aquest serà l'últim ple de la legislatura i, per tant, previsiblement, serà la meua intervenció l'última intervenció que faig com a diputada. No està malament que l'última intervenció que faig com a diputada sigui per defensar en nom del nostre Grup la posició d'Iniciativa - Verds en la defensa de la Carta municipal de Barcelona, una ciutat a la qual em dispo, amb molta il·lusió, a dedicar moltes energies personals i polítiques.

Per què és important, l'aprovació de la Carta, per què és important? En primer lloc, perquè respon a l'ambició d'una ciutat expressada a través de les persones que la representen, una ambició d'incrementar les seves capacitats d'autogovern i d'autogestió. Això Barcelona ho fa a partir del reconeixement d'unes capacitats i d'una voluntat: respondre cada dia en millors condicions a les necessitats, desitjos i interessos de les ciutadanes i ciutadans de Barcelona.

Em sembla fonamental dir que l'Ajuntament de Barcelona reclama competències i capacitats, però les reclama per, a la vegada, retornar-les, delegar-les als districtes i a les entitats i moviments socials. És a dir, és un procés cap a baix, cap a la realitat, cap a la quotidianitat. Això és quelcom essencial per nosaltres: per una força política que té un projecte de transformació, que les formes d'estat baixin cada vegada més, tot difuminant-se els límits entre Administració i ciutadania, és un objectiu rellevant. Es tracta, en definitiva, de contribuir a l'augment de la capacitat d'autogestió de les persones que viuen a Barcelona, i així incrementar les seves capacitats per fer front als seus projectes vitals.

Per aquest motiu, des de sempre –això no és quelcom nou que s'introdueixi ara a la Carta–, des de sempre, en la nostra presència al Govern de la ciutat ens hem cregut i hem impulsat amb força la descentralització del Govern de la ciutat i la posada en funcionament de mecanismes de participació a tots els nivells. La consagració d'aquests mecanismes per llei és una de les contribucions més rellevants del nostre Grup a la Carta municipal –després m'hi referiré.

En segon lloc, per què és important, aquesta Carta? És important perquè és producte del consens de totes les principals forces polítiques presents a Barcelona i a Catalunya. Això no ha estat senzill. S'ha dit, i mai ens hem cansat de repetir-ho, perquè ha estat molt important, també aquest termini d'elaboració de la Llei. Jo diria que no tothom ha tingut la mateixa responsabilitat en el fet que hagi durat tant aquest procés d'elaboració. El Govern de la Generalitat, en molts moments, ha bloquejat aquest procés: gasiveria, incomprensió, estretor de mires, són alguns qualificatius que al nostre parer defineixen la seva actitud. Aquesta actitud és només un exemple de la manca de complicitat del Govern de Convergència i Unió amb la ciutat de Barcelona. Barcelona s'ha transformat, i molt, a vegades, sovint, malgrat la Generalitat. Aquesta actitud respon a quel-

com més profund, no és una cosa conjuntural: respon a una concepció que té del país, de Catalunya, Convergència i Unió. En aquesta concepció del país, de Catalunya, de Convergència i Unió, no hi cap una Barcelona potent, enèrgica, dinamitzadora, vital. Aquesta actitud, aquesta actitud, jo diria, de bloqueig respon també a la vivència que des del Govern de la Generalitat s'ha tingut i es té dels ajuntaments. S'han viscut els ajuntaments, i es viuen, més com a competidors i adversaris polítics que com a còmplices en la transformació del país. Mai, pensem nosaltres, aquests posicionaments tàctics —em refereixo òbviament als posicionaments tàctics que ha tingut Convergència i Unió, especialment el Govern de la Generalitat en l'elaboració de la Carta— responen únicament a això, a posicionaments tàctics. Per nosaltres aquests posicionaments tàctics responen a qüestions més profundes.

Per això aquest consens del qual avui gaudim no ha estat senzill, però en canvi és essencial. És molt important, és fonamental que lleis d'aquesta tipologia siguin aprovades per consens. Per il·lustrar-ho citaré dos referents, i formularé un desig i una proposta.

Els dos referents són, en primer lloc, la Llei municipal de Catalunya, de l'any 34. Deixin-me explicar-los una anècdota que per mi té valor i és que aquell llibre, aquell llibre de la Llei municipal de Catalunya, la segona edició, és un llibre que em va regalar el meu company de Grup, Ignasi Riera, a qui, a la vegada, li havia regalat una persona, una persona que, en el seu moment, joveíssima, just després de l'inici de la dictadura franquista, una filla de republicans va participar en règim de treballs forçats en la neteja de les dependències municipals de l'Ajuntament de Barcelona, i, en aquesta neteja de les dependències municipals de l'Ajuntament de Barcelona, va tenir el coratge, un cop va trobar aquest llibre, de ficar-se'l entre la roba, treure'l de l'Ajuntament i, quan va arribar l'Ignasi Riera a l'Ajuntament de Cornellà, l'hi va regalar. El Nani, quan ha sabut que jo em dedicaria a tasques municipals, m'ha regalat aquest llibre. Per mi, aquest llibre té molt valor, per tant; no només pel que diu, sinó pel que representa. En aquest sentit hi ha una citació en aquest llibre que il·lustra —i ja estem parlant de l'any 34— la importància que aquestes lleis siguin aprovades per consens. Diu: «El President de la Comissió parlamentària, senyor Arnau Cortina, féu referència a la laboriosa tasca realitzada en el si de la Comissió per tal d'arribar a l'aprovació dels articles “per unanimitat”» —entre cometes— «perquè enteníem que un dels millors goigs que podíem tenir és que una obra substantivament catalana, com és aquesta Llei municipal, pogués ser realitzada per acord unànime de totes les fraccions de la cambra, perquè això ha de donar a aquesta Llei un valor de caràcter, podríem dir, definitiu, perquè, vingui qui vingui i mani qui mani a Catalunya, caldrà reconèixer sempre que aquesta obra porta la consagració d'esperit de tots els partits que integren la cambra catalana en aquests moments.»

La segona citació que vull fer, molt més recent, és del senyor Miquel Roca el dia que es va fer el plenari de l'Ajuntament per celebrar, diguem-ne, l'aprovació de la Carta. Aquest dia —vejam si trobo la citació— el senyor

Miquel Roca deia: «Aquesta carta és per consens, com no podia ser d'altra manera. No podem donar-nos una carta per regir la nostra convivència que no sigui fruit del consens. No pot existir una carta que sigui fruit d'una majoria conjuntural o de qualsevol altre tipus de majoria més o menys construïda damunt d'una o dues forces polítiques. El que havíem de fer era la Carta del consens, i aquesta Carta de consens té obligacions i conseqüències de futur: ha de durar molt temps. La fem amb voluntat que duri i no pas de canviar-la demà passat. El consens té, precisament, la voluntat de durabilitat, i desitjaríem deixar als qui l'han d'interpretar i aplicar un futur missatge: que aquest consens no es trenqui si no és pel mateix consens; una carta que el consens ha fet possible, només el consens la pot modificar. Penso que això és molt bo.»

Com veuen dues citacions significatives per il·lustrar el que diem nosaltres i, un cop fetes les dues citacions, un desig i una proposta. El desig és que l'aprovació de la Carta signifiqui l'inici d'un nou estadi de relacions entre el Govern de la Generalitat i la ciutat basades en la complicitat. I la proposta és la revisió de les lleis territorials a partir de l'acord, del consens, i no de la imposició.

Jo confio, sincerament, que hi hagi una nova majoria que governi la Generalitat després de les eleccions. Espero i desitjo que sigui així, però si no és així també mantenim amb tota solemnitat la nostra proposta.

Jo deia que aquest consens ha significat, també, renúncies com no podia ser d'altra manera. Vull citar-ne tres. En primer lloc, la no-consideració a fons de l'articulació precisa de Barcelona a l'àrea metropolitana. En segon lloc, la no-delegació de competències per part de la Generalitat en habitatge, serveis socials, educació i cultura. El consens s'ha trobat en la creació dels consorcis mixtos Ajuntament - Generalitat. Els consorcis, tot i suposar un pas endavant, continuen sent prudència o desconfiança respecte a la capital de Catalunya. Hem passat de la delegació de competències que proposàvem a la gestió compartida. En tercer lloc, el tercer punt, diguem-ne, que no s'ha fet com nosaltres hauríem volgut, una de les pèrdues principals, és la timidesa en les qüestions del finançament. Ens hauria agradat que la hisenda municipal fos més atrevida. Hem obert la porta a la participació en els grans tributs de l'Estat, però creiem que encara els impostos municipals, que tenen una escassa capacitat de ser realment redistributius, se segueixin configurant excessivament com una de les fonts de finançament de l'Ajuntament. El consens també ha significat, però, la incorporació d'aspectes irrenunciabls per a nosaltres. En diré només uns quants, els que em semblen més significatius: la consagració, per llei, de la descentralització i la participació que es van iniciar a l'Ajuntament, a proposta nostra, als inicis dels primers ajuntaments democràtics, en possibilitar l'elecció directa dels consells de districte, a través del reglament orgànic; l'increment dels mecanismes de participació —i anuncio també el compromís del nostre Grup, en la propera legislatura, de desplegar-los a fons—; també s'ha incorporat el que instem la modificació legislativa que possibiliti el vot de les persones immigrades no comunitàries; hem incorporat també la

preocupació i el compromís de l'Ajuntament per la sostenibilitat, i, per últim, la Carta significa obrir la porta a la participació en els grans impostos de l'Estat, impostos més redistributius.

Jo voldria acabar amb el capítol d'agraïments. En primer lloc, agraïment als ponents del Parlament, els senyors Jaume Camps, Xavier Guitart, Daniel Sirera, Jordi Portabella, Xavier Bosch, i als serveis de la cambra. Però fonamentalment, avui voldria fer un agraïment als representants municipals que han fet possible aquest text. Voldria fer un reconeixement a l'impuls ideològic del senyor Jordi Borja, a la tossuderia de Pasqual Maragall, a la dedicació de Josep Caminal, que ha continuat el senyor Roca, al treball de totes i tots els ponents: Ernest Maragall, Alberto Fernández-Díaz, Pilar Rahola; al conjunt de professionals municipals que amb el seu impuls i experimentació l'han feta possible. I un últim i especial reconeixement per a Eulàlia Vintró, per a la Lali, per l'esforç, dedicació i saviesa en la defensa de les nostres posicions. En definitiva, i de manera solemne, voldria agrair a totes les persones que han fet possible aquesta Carta, i els voldria agrair molt especialment el fet que ens deixen un instrument més, i potent, per treballar per les ciutadanes i ciutadans de Barcelona a tota aquella gent, a totes aquelles persones que aspirem, en breu, a governar la ciutat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, autoritats, avui, cinc mesos després que totes les forces polítiques amb representació a l'Ajuntament de Barcelona donessin llum verda a la Carta municipal, el Parlament de Catalunya ratificarà i aprovarà aquesta Carta com a fita històrica per a la ciutat de Barcelona. Han estat gairebé deu anys d'intens treball des que el mes de febrer del 1988, es creés la Ponència encarregada d'adaptar el règim jurídic especial de Barcelona a les noves demandes i circumstàncies que la nostra ciutat i els seus ciutadans i ciutadanes reclamàvem per afrontar amb èxit l'inici del segle XXI.

Al llarg dels darrers deu anys, tots hem fet molts esforços i s'han invertit moltes, moltíssimes hores de treball, de diàleg i també de negociació. No ha estat fàcil arribar al consens durant la discussió en l'àmbit municipal. Des dels primers moments, en què la majoria de grups anteposaven els seus interessos partidistes als acords concrets que poguessin fer que la Carta anés avançant fins arribar al clima de consens que, a poc a poc, es va anar imposant i que ha presidit, com no podia ser d'altra manera, el tràmit parlamentari de ponència que avui permetrà a tots els grups votar favorablement aquesta llei, aquesta Carta de Barcelona.

Aquesta voluntat de diàleg, per treballar de manera conjunta i aconseguir aprovar aquest projecte final de la Carta, del qual el nostre Grup se sent coresponsable, ha permès també incorporar les propostes que demo-

cràticament ha formulat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. I és ara quan podem afirmar, de debò, que ja tenim una carta de tots.

La Carta municipal de Barcelona neix amb voluntat constructiva per dotar d'un nou marc i d'un nou règim jurídic la capital de Catalunya. Aquesta voluntat constructiva de tots els grups, que no és cap novetat en aquest Parlament, ha fet possible el consens final i ha fet possible que avui aprovem una carta de tots per a tots. En aquest sentit, el nostre Grup cercarà també la complicitat de l'Estat per endegar les reformes legislatives necessàries que permetin a Barcelona gaudir d'un règim especial pel que fa a la justícia municipal, la seguretat ciutadana, la circulació de vehicles, la protecció civil o el règim econòmic i financer, entre d'altres. Per aquest motiu, senyor president, ja li avanço que el nostre Grup votarà favorablement la Proposició no de llei signada per tots els grups parlamentaris en el sentit d'impulsar un procés negociador prop de les institucions centrals que permeti la reforma de les lleis corresponents per fer possible que Barcelona gaudeixi ben aviat d'aquest règim especial.

I una vegada superats els tràmits municipal i autonòmic, i a l'espera de l'aprovació definitiva per part de l'Administració central, a hores d'ara ja disposem d'un projecte de Carta municipal que formula un model específic de govern local fonamentat en tres grans principis: la participació ciutadana, la subsidiarietat en les relacions interadministratives i la suficiència financera dels serveis assumits per l'Ajuntament.

Un dels aspectes rellevants de la Carta municipal és l'enfortiment de la participació ciutadana, a què contribuirà la definitiva consolidació del règim de districtes. Així, la vida del consistori s'aproparà més als ciutadans a través dels districtes. A més, s'aconsegueix descentralitzar els serveis municipals i configurar els consells de districte com a espais que permeten als ciutadans i ciutadanes influir directament en les polítiques socials de l'Ajuntament. Així mateix, tenim els consells sectorials que reforcen ara la responsabilitat i l'estatus jurídic.

Pel que fa al principi de subsidiarietat, observem amb optimisme com ha estat possible aconseguir un ampli consens en el reconeixement de la necessitat d'una actuació coordinada entre l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya pel que fa als pilars fonamentals de les polítiques públiques a Barcelona –habitatge i urbanisme, cultura, sanitat, ensenyament, benestar social, treball, economia. Una actuació coordinada que haurà d'anar molt més enllà de la mateixa Carta i que requerirà un nou marc de relacions que faci possible l'entesa i el diàleg entre les dues administracions per resoldre conflictes encara vius com ara el dels equipaments de la ciutat o el trasllat de les presons.

Pel que fa al finançament, la Carta municipal representa un pas de gran transcendència. S'hi introdueix també, en l'àmbit municipal, la participació d'impostos estatals de manera que l'Ajuntament no hagi de finançar-se a partir del que recapta del ciutadans barcelonins. No es tracta de pagar més, sinó d'administrar i disposar de majors recursos que els generats pels impostos que

paguem ara els barcelonins. Cal esperar, però, que aquest esforç per enfortir els recursos financers de l'Ajuntament, vagi acompanyat alhora d'una política rigorosa i efectiva de reducció del dèficit públic i del deute per part dels que avui tenen la responsabilitat de governar Barcelona; una política d'austeritat d'acord amb l'esforç que estan fent totes les administracions per aconseguir que el nostre país pugui assolir els nivells d'eficàcia que evitin, en el futur, els desequilibris financers que hem viscut en els darrers anys, desequilibris que, finalment, han de pagar els ciutadans.

Per si mateixa, la Carta municipal no és la solució al greu problema del deute que pateix avui la ciutat de Barcelona, però reforçarà el govern municipal si aquest assumeix sense ambigüitats la necessitat de corregir els vicis del passat.

El Partit Popular ha exercit en aquest procés una tasca d'impuls en la seva triple condició d'oposició responsable i constructiva a l'Ajuntament de Barcelona, de peça clau en la governabilitat de Catalunya i d'interlocutor privilegiat amb el Govern de l'Estat. Sempre hem actuat amb el propòsit de trobar fórmules de consens i punts de trobada, i evitar discrepàncies insalvables. Amb aquesta actitud de tots s'ha aconseguit donar llum a la nova Carta municipal.

Com deia, senyores i senyors diputats, la Carta municipal no és, no serà la solució als problemes que encara pateix la ciutat de Barcelona, però sí l'instrument de treball més sòlid que farà possible la Barcelona que tots desitgem: una Barcelona viva, una Barcelona humana, una Barcelona que té una clara vocació de servei als qui hi viuen i, sobretot, una Barcelona de la qual tots ens sentim plenament orgullosos.

El Partit Popular de Catalunya se sent orgullós d'haver arribat al final d'un llarg camí que permet afrontar els nous reptes del proper segle per una Barcelona capital de Catalunya que es projecta amb força a la resta d'Espanya, d'Europa i del món.

Aquest és avui el millor regal de Nadal que aquest Parlament podia fer als ciutadans i ciutadanes de Barcelona.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, excel·lentíssims senyors, il·lustríssims senyors i senyores, el nostre Grup, que dóna per fet que aquest Projecte de Llei i aquesta Proposició no de Llei seran aprovats d'aquí a molt poca estona, vol, ja des d'ara, transmetre la seva felicitació a tots els ciutadans i ciutadanes de Barcelona i a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Ells, nosaltres, són i som els directes usuaris i beneficiaris d'aquesta Carta de Barcelona. Una carta que conclou un procés llarg i laboriós d'estudi i negociació: d'un estudi que s'origina en el mateix

Ajuntament de Barcelona i en els seus òrgans de govern, i que es planteja un estudi Barcelona endins i Barcelona enfora.

Barcelona endins, pel que fa a l'anàlisi i a la diagnosi de la realitat actual de la ciutat de Barcelona, i un recorregut històric per les arrels més profundes del paper del govern local i els fonaments jurídics i polítics del règim municipal de Barcelona, amb tot el trajecte que va des de la societat dels privilegis i les franquícies a la societat democràtica, període durant el qual la ciutat de Barcelona ha tingut en el seu reconeixement jurídic i en els seus òrgans de govern un paper d'una especial rellevància per a Catalunya. Barcelona ha sigut el nucli central de l'afirmació autonòmica i anticentralista, un cop superat l'Ajuntament de l'antic règim, i Barcelona va liderar durant tot aquest procés les reivindicacions autonomistes i l'afirmació de la reclamació d'un règim especial per a la ciutat.

I, per altra banda, Barcelona ha mirat enfora i ha analitzat la realitat, comparativament, d'altres ciutats per situar l'horitzó de les seves aspiracions en capitals com Colònia, París, Londres, Birmingham, Nova York o Boston, i per deixar clar que la capital de Catalunya es projecta cap enfora amb una dimensió i una ambició que la situen en el món. I és, a més a més, la culminació de les aspiracions de tot un segle. Podríem ben bé dir que es tanca amb aquesta Carta un segle i un cicle que va del doctor Robert al doctor Clos.

Arribem ara a aquella Carta, «Ley de su organización y de su vida, desarrollada libremente según las condiciones especiales de su existencia social», que propugnaven el 1907 Francesc Layret, Jesús Pinilla i Lluís Duran i Ventosa, i que el Consell Plenari de l'Ajuntament de Barcelona va aprovar per unanimitat en el seu informe sobre la reforma de la Llei d'administració local estatal. És aquesta Carta –en aquest sentit, i per citar només alguns personatges de la primera quarantena d'anys d'aquest segle: el doctor Robert, Pella i Forgas, Francesc Cambó, Francesc Layret, Lluís Duran i Ventosa, Carles Pi-Sunyer i molts altres–, és la culminació en un context de la màxima estabilitat democràtica i de la més llarga estabilitat estatutària de Catalunya. I és en aquest context que culminen aspiracions expressades amb gran contundència i radicalitat el 1902, 1907, 1918, 1923, 1931, 1934, 1960, 1977, 1980, 1985, fins ara, per deixar clar que aquesta és una feina que ve de molt lluny i en la qual han anat a buscar les arrels els actuals ponents d'aquesta Llei.

I en aquest sentit, aquesta Carta és el balanç de tot un segle durant el qual el paper de la ciutat de Barcelona ha culminat en una etapa de plenitud –de plenitud catalana i de plenitud mundial–, quan hem passat del vell paradigma dels noucentistes de la Catalunya-ciutat a la Catalunya - xarxa de ciutats amb Barcelona com a peça imprescindible. Catalunya, avui, més que mai, no seria el que és sense Barcelona, però és evident, també, que Barcelona, avui més que mai, no seria el que és sense Catalunya. I aquesta Carta aconsegueix, per aquest camí, d'una banda, ampliar competències de l'Ajuntament de Barcelona, reforçar mecanismes de participació ciutadana, afirmar el principi de l'autonomia local i la suficiència financera i situar aquest instrument le-

gal al servei de tots els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

I naturalment, s'ha de complementar amb una Proposició no de llei que hauran d'aprovar les Corts Generals pel que fa a aquells temes que se situen en el terreny de la justícia i de la hisenda municipals, amb el benentès que, precisament perquè la part principal d'aquesta Carta s'aprova avui i en aquest Parlament, seria bo que en el futur canvis legals suficients permetessin que futures cartes o modificacions d'aquesta Carta s'aprovesin plenament en l'àmbit de Catalunya i en el consens i el diàleg polític entre el Govern de Catalunya i l'Ajuntament de la ciutat. Un consens que s'ha treballat laboriosament durant aquests darrers anys i que té un caràcter autènticament fundacional. La institucionalització que representa aquesta nova Carta municipal de Barcelona s'ha aconseguit a través del consens de totes les forces polítiques representades a l'Ajuntament de Barcelona i en aquest Parlament de Catalunya, i nosaltres voldríem que aquest ampli consens es pogués traslladar, en el futur, a d'altres àmbits de l'organització territorial de Catalunya com a autèntic fonament de la reconstrucció nacional en la seva institucionalització.

I finalment, nosaltres pensem que la recuperació de l'entesa i complementarietat entre el catalanisme autonomista i el municipalisme que representa aquesta Carta recupera l'esperit d'aquells que van començar a treballar-hi en la primera dècada d'aquest segle. I nosaltres voldríem que aquesta entesa, aquesta complementarietat, aquesta complicitat entre catalanisme autonomista i municipalisme sigui la que presideixi la Catalunya d'aquest final de segle i la de l'inici del mil·lenni.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui és un dia de joia per al Parlament de Catalunya, no tan sols per aquestes dates –en què, per cert, aprofito per desitjar-los, no pas perquè sigui l'últim Ple, segurament, sinó perquè toca, aprofito per desitjar-los bon Nadal a tots–; avui és un dia de joia perquè el Parlament de Catalunya ha trobat, una vegada més, el consens. El consens és molt important, la dialèctica política, la batalla política és important. I en aquesta línia jo podria subscriure pràcticament totes les paraules dels grups parlamentaris que m'han precedit en les intervencions, excepte un, normalment, que no ha perdut l'oportunitat, no ha pogut estar-se..., la senyora Mayol –ho dic per si hi havia algun dubte–, de fer la carregada de Convergència i Unió contra Barcelona, posar pals a les rodes..., fins i tot arribant a dir que l'altre dia no les teníem totes, que arribés. No, la Carta ha arribat a bon port, i ha arribat tranquil·lament a bon port quan el Grup Socialista ha buscat el consens. Recordi la primera Carta: la primera Carta no la van votar ni vostès, que

estaven al Govern municipal; es va votar només amb el vot dels socialistes. Ni vostès! Imagini's si jo, ara, acusés el seu Grup de posar pals a les rodes, quan estant al Govern municipal la van votar en contra. Imagini's! No ho faré. Per què? Perquè és en el consens –el que han ressaltat tots els grups parlamentaris–, és precisament en aquest consens on troben justificació l'acord de sobirania d'aquest Parlament.

I no tingui por, senyora Mayol, no hi havia cap perill, cap perill, li ho ben asseguro, que cap diputat ni diputada de Convergència i Unió ni el Govern de la Generalitat de Convergència i Unió portés la Carta municipal al Consultiu. I miri: no hi havia cap perill, primer, perquè nosaltres no tenim consellers àulics per fer de govern o d'oposició, com fan vostès amb els socialistes, primer punt. Segon punt, per patriotisme –per patriotisme–, perquè Barcelona, les seves ciutadanes i els seus ciutadans són massa importants per subjectar-los a una petita jugada processal, tan legítima com es vulgui –que, per cert, hem arreglat en bona part gràcies a la disposició transitòria que hem afegit–, però és massa important, Barcelona, per fer de plataforma d'una petita jugada de curta volada. I si la paraula «patriotisme català» li sembla massa important o massa «rimbombant» o fins i tot no li sona bé, a mi sí que em sona bé. Li diré una segona raó molt més senzilla: és allò que deia la meua àvia, recordant una dita catalana, «de porc i de senyor se'n ve de mena», i nosaltres, el nostre estil, no hauria estat mai, mai!, portar la Carta municipal al Consultiu. (*Remor de veus.*)

I jo, legítimament, el nostre Grup, ens podríem sentir orgullosos –ens sentim orgullosos– de qualsevol de les esmenes que s'han introduït en aquesta Carta, perquè les votarem, i les votarem amb el convenciment que estem fent un servei a Catalunya i a Barcelona, sobretot a Barcelona. (*Pausa.*) I estarem contents perquè..., ara no explicaré, en absolut, de quines de les nostres esmenes ens sentim més orgullosos. Ens sentim, per exemple, molt contents que això, que aquesta nova Carta doti Barcelona dels instruments que necessita per al seu desenvolupament. Saludem, per exemple, l'arribada d'una subcomissió d'urbanisme de nova creació, que superi la picabaralla tradicional entre els gurus urbanístics a un i a altre costat, que sacrificuen els interessos dels ciutadans de Barcelona, i això és bo. Estem contents dels consorcis; estem contents dels elements de justícia municipal que s'hi incorporaran. En definitiva, aquest és un gran dia de consens, i jo els felicito i me'n felicito.

Fins i tot, fixin-se –i amb això acabo, senyor president, si m'és possible– que fins i tot els ponents constitucionals i estatutaris varen tenir la sensibilitat de reservar l'assenyalament de «Barcelona, capital de Catalunya» per a avui; avui és el primer dia, no pas en l'Estatut –que es podia fer, però que hauria estat refrendat per l'Estat–, avui és el primer dia que Catalunya, sobiranament, declara que Barcelona és la capital del nostre país. I aquesta sensibilitat –m'ho recordava un dels ponents, el senyor Miquel Roca– de reservar per a aquest dia l'assenyalament institucional i formal de Barcelona com a capital de Catalunya, crec que valia la pena d'assenyalar-lo. Per això, agraint a tots i a totes els

7344

qui hi han participat, des de totes les instàncies, i últimament els ponents del Parlament de Catalunya –tots els que ja s'han citat, i jo em permetria citar, molt concretament, per destacar algú, el senyor Guitart, amb qui, com sempre, hi ha hagut un diàleg fluid i positiu–, felicitant, per tant, tots els serveis de la cambra, tots els ponents i totes les ciutadanes i ciutadans de Barcelona, nosaltres diem que aprovarem amb entusiasme, amb un «sí» massís, convençut, tant la Carta municipal com la Proposició de llei que haurem de portar al Congrés dels Diputats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La senyora Mayol em demana la paraula. Per què me la demana?

La Sra. Mayol i Beltran

Senyor president, no recordo l'article del Reglament, però demano la seva empara.

El president

Per al·lusions. Mig minut.

La Sra. Mayol i Beltran

Per al·lusions i per quelcom més. Jo voldria dir, en primer lloc: jo ja entenc que quan no es tenen arguments polítics s'han d'utilitzar desqualificacions personals; això és un costum, en aquesta cambra, també practicat per vostès. I en segon lloc, els voldria dir quelcom més profund, i és que el consens no vol dir oblit.

Gràcies.

El president

Senyor Camps, per què em demana la paraula ara? (*Remor de veus.*) Per què me la demana?

El Sr. Camps i Rovira

Per retirar qualsevol expressió que hagi pogut molestar la senyora Mayol.

El president

Moltes gràcies.

Iniciarem, per tant, acabat el debat, les votacions, però abans cal donar lectura, en primer lloc, a les esmenes transaccionals. El secretari primer de la Mesa donarà lectura a aquestes, i també a l'esmena tècnica.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*) Han arribat a la Mesa propostes de transacció amb relació a disset esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya reservades per a la seva defensa en el Ple, així com dues peticions d'esmena tècnica.

El president

Els prego que guardin silenci, senyores i senyors diputats.

El secretari primer

Els textos transaccionats o que proposen transacció són els següents. A l'article 4 hi ha dues transaccions...

El president

Repeteix, guardin silenci.

El secretari primer

La primera afecta l'esmena número 3 i consisteix a afegir un paràgraf a l'apartat 2 que digui: «L'Ajuntament ha de fer possible l'atenció als ciutadans i ciutadanes que pertanyen a minories lingüístiques.»

Al mateix article 4 hi ha una proposta d'addicionar un nou apartat número 4 que digui: «L'Ajuntament de Barcelona ha de fomentar l'ús del català en l'àmbit de les relacions internacionals per a promoure i reforçar el multilingüisme i la multiculturalitat en el marc mundial.»

A l'article 21 hi ha una esmena transaccional amb l'esmena número 23, consistent a afegir un nou apartat 3 que digui: «3. El pressupost municipal ha de garantir que cada any el 15% dels seus recursos ordinaris, com a mínim, siguin gestionats pels districtes.»

A l'article 22 hi ha una esmena transaccional amb relació a l'esmena número 30, consistent a modificar el redactat de l'apartat 2, lletra a, que diria: «a) Representar l'Ajuntament i el districte en la demarcació del districte, sens perjudici...», i aleshores hi ha la resta del text.

A l'article 36 hi ha un text transaccional amb l'esmena 46, i consisteix a afegir-hi un nou apartat 3: «3. El Consell de Ciutat pot formular propostes d'acord al Consell Municipal, que s'han d'incloure en l'ordre del dia de les sessions que corresponguin.»

A l'article 37 hi ha una transacció en relació amb l'esmena número 36, consistent a afegir un nou apartat 5, que diria: «5. Les entitats ciutadanes poden exercir la iniciativa ciutadana per a proposar a l'Ajuntament l'aprovació de disposicions de caràcter general, d'acord amb els requisits de procediment i de representació que estableixi el reglament orgànic.»

A l'article 38 hi ha una esmena transaccional en relació amb l'esmena 47, consistent a variar el redactat de l'apartat 2, el qual diria: «2. La ciutat i els ciutadans i ciutadanes de Barcelona ha de fer extensiu el zel o la defensa...», i així la resta del text originari.

A l'article 42 hi ha també una esmena transaccional amb l'esmena 49, consistent a afegir un apartat cinquè que diria: «5. L'Ajuntament ha de fomentar l'ús d'energies renovables en totes les seves instal·lacions i n'ha de promoure l'aplicació als habitatges i les indústries del municipi.»

A l'article 82 hi ha una esmena transaccional amb l'esmena 67, i consisteix a afegir un nou incís amb el re-

dactat següent: «Inclusa la d'acreditar periòdicament la seguretat de l'immoble» –i aquí ve l'afegit– «i l'existència d'una pòlissa d'assegurança de l'edifici que sigui suficient per a cobrir aquestes contingències», i a partir d'aquí continua el text originari.

A l'article 85 hi ha una esmena transaccional amb dues esmenes, la 70 i la 72, consistents a afegir un nou apartat 5 que diria: «5. El Consorci, mitjançant reglament, ha d'establir els criteris de selecció i d'accés a l'habitatge públic.»

A l'article 102 hi ha una esmena transaccional amb l'esmena número 82, consistent a modificar el text de l'article de la forma següent: «L'Ajuntament de Barcelona, dins l'àmbit de les seves competències i amb un compromís de ciutat sostenible, ha de formular i mantenir polítiques dirigides a preservar, restaurar i millorar el medi ambient urbà i natural; en particular, assegurar la bona qualitat de l'aigua i de l'aire, l'adequat nivell de soroll segons les recomanacions internacionals, la qualitat de l'espai urbà, el manteniment i la promoció de la salut pública, la minimització, la reutilització, la recollida selectiva, el reciclatge i el tractament de residus municipals, l'estalvi i l'ús eficient i eficaç de l'energia, la gestió eficient dels recursos naturals i la protecció i la defensa dels animals.»

A l'article 111 hi ha una esmena transaccional amb l'esmena número 88, consistent a variar el redactat de l'apartat 1, que acabaria dient: «El desenvolupament de fórmules de voluntariat i de manteniment de la xarxa associativa i juvenil.»

A l'article 113 hi ha una esmena transaccional en relació amb l'esmena número 90, consistent a afegir al final de l'apartat 1 un nou paràgraf que digui: «Barcelona ha de promoure espais de relació i de col·laboració amb les principals ciutats del mateix domini lingüístic, amb la finalitat de potenciar i desenvolupar les indústries de la cultura.»

També en aquest article, a l'apartat 2, lletra d, s'afegeix el text següent, com a conseqüència d'una transacció amb l'esmena 93, i el text diria finalment: «Impulsar les activitats de sectors culturals sense ànim de lucre» –i l'afegit– «i potenciar-ne el diàleg interdisciplinari.»

Pel que fa a l'article 123, lletra c, hi ha un text transaccional presentat en relació amb l'esmena número 99, que consistiria en una petita modificació del text d'aquesta lletra, que acabaria dient: «educació infantil, educació d'ensenyaments de règim especial» –aquest és l'afegit– «i educació d'adults.»

I, finalment, a l'article 129 hi ha també una proposta transaccional en relació amb l'esmena 107, en virtut de la qual la lletra c d'aquest article diria: «c) Posseir animals que puguin causar alarma, molèsties i danys a les persones sense haver obtingut les autoritzacions corresponents, d'acord amb els requisits que s'estableixin per reglament, i sense donar compliment a les condicions de seguretat i higiene exigibles. L'abandó d'animals es sanciona d'acord amb el que estableix la Llei 3/1988, de 20 d'abril, de protecció d'animals.»

I, pel que fa a les esmenes tècniques anunciades, han arribat a la Mesa dues sol·licituds d'esmenes tècniques.

La primera fa referència a l'article 111.3 i consistirà a començar el text amb l'afegit: «Sobre la base del principi de reciprocitat, l'Ajuntament de Barcelona...», i aleshores continuaria el text inicial. I la segona esmena tècnica consisteix a afegir a l'apartat 1 de l'article 130 unes paraules finals que digui: «quan així es prevegi a la normativa corresponent». I cal observar que el molt honorable president, a l'empara de les competències que té segons l'article 113.2 del Reglament, considera que són tècniques, efectivament, aquestes dues peticions, i que són admissibles a tràmit.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. (*Per causes tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció del president.*) Té ara la paraula el portaveu del Grup d'Esquerra Republicana, diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. Per anunciar que totes aquelles esmenes que, o bé no són aprovades o bé no han estat transaccionades, les retirem de la votació.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, senyor president, i em posicionaria també sobre l'esmena que hem entrat a la Proposició no de llei, que també estarà transaccionada, i en conseqüència acceptem la transacció i la retirem.

El president

Moltes gràcies. Procedirem, per tant, a la votació del Projecte de llei de Carta municipal de Barcelona.

Votarem, en primer lloc, les esmenes vives del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que són... (*Remor de veus.*) No, les que queden vives, que són les no retirades, perdonin; les esmenes vives, que són les no retirades, que són l'esmena a l'article 103, lletra j; a l'article 113, apartat 2, lletra e, i l'article 129, lletra e, que són les tres esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya que queden vives, a les quals –si els sembla correcte als senyors portaveus– hi afegiríem les esmenes tècniques que han sigut llegides pel primer secretari de la Mesa. Hi ha acord amb aquesta votació?

Doncs, iniciem la votació de les esmenes vives d'Esquerra Republicana i les dues esmenes tècniques.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle.

Procedirem a continuació a votar les esmenes transaccionals.

Iniciem la votació.

7346

Les esmenes transaccionals han sigut també aprovades per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle.

I ara passarem a votació el Dictamen del Projecte de llei de Carta municipal de Barcelona. Posem a votació, per tant, el Dictamen.

S'inicia la votació.

La Llei de la Carta municipal de Barcelona ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle.

Passarem ara a votació l'esmena de la Proposició no de llei, llegint en primer lloc i abans l'esmena transaccional, que la llegirà el secretari primer de la Mesa.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. S'ha presentat, signada per tots els grups, una esmena transaccional pel que fa a la lletra *b* de la Proposició no de llei, i consisteix a modificar l'inici del text d'aquesta lletra, i diria així: «Insta el Govern de la Generalitat perquè en el marc de la Comissió Mixta Generalitat - Ajuntament de Barcelona, que ha d'incloure representants de tots els grups amb presència al Parlament de Catalunya, impulsi el procés...», i així ja continua fins al final.

El president

Passarem en primer lloc a votació l'esmena que acaba de ser llegida pel secretari primer.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena tècnica ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle. (*Veus de fons.*) Perdó: aquesta esmena transaccional.

Votarem a continuació la Proposició no de llei.

Iniciem la votació.

La Proposició no de llei sobre la dotació d'un règim especial d'actuació al municipi de Barcelona ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle.

Aquell grup o aquells grups que desitgin fer explicació de vot, que ho demanin a la presidència. Si no és així... No és així? Ningú ho demana?

Doncs, correspon donar les paraules rituals: s'aixeca la sessió.

(*Aplaudiments.*)

La sessió s'aixeca a les onze del matí.